

अध्याय ९

श्रीगणेशाय नमः ॥ हे सगुणस्वरूपा रूक्मिणीवरा । हे चंद्रभागातटविहारा । श्रीसंतवरदा शारंगधरा । पतितपावना दयानिधे ॥ १ ॥ लहानांवाचून मोठ्यांचा । मोठेपणा न टिके साचा । पतिताविण परमेश्वराचा । बोलबाला होणे नसे ॥ २ ॥ आम्ही आहोत पतित । म्हणून तुला म्हणतात । पावनकर्ता रूक्मिणीकांत । हे आतां विसरू नको ॥ ३ ॥ परिस लोहाला सोने करी । म्हणून त्याचे महत्त्व भूमीवरी । ओहोळ पोटी घे गोदावरी । म्हणून म्हणती तीर्थ तिला ॥ ४ ॥ याचा विचार करावा । चिर्तीं आपुल्या माधवा । दासगणूला हात द्यावा । बुडूं न द्यावें कोठेंही ॥ ५ ॥ असो गोविंदबुवा टाकळीकर । एक हरिदास होता थोर । तो कराया किर्तनगजर । शेगांवासी पातला ॥ ६ ॥ तेथे शिवाचे मंदिर । पुरातन होते साचार । ज्याचा केला जीर्णोद्धार । मोटे नामक सावकारें ॥ ७ ॥ अलिकडच्या श्रीमंताला । मंदिरांचा कंटाळा । मोटारी क्लब बायसिकला । याचें प्रेम बहु असे ! ॥ ८ ॥ तैसा न मोटे सावकार । श्रीमंत असून भाविक फार । त्यानेच हा जीर्णोद्धार । केला असे मंदिराचा ॥ ९ ॥ म्हणोन मोठ्यांचें मंदिर । वटूं लागले नारीनर । आतां पुढचा प्रकार । काय झाला तो ऐका ॥ १० ॥ त्या मोठ्यांच्या मंदिरी । उतरले टाकळीकर कथेकरी । त्यांचा घोडा समोरी । बांधला होता मंदिराच्या ॥ ११ ॥ घोडा अतिट्टाड होता । कोणासही मारी लाथा । समोरून कोणी येता । त्यास चावे कुत्र्यासम ॥ १२ ॥ तोडी चन्हाटें वरच्यावरी । स्थिर न राहे क्षणभरी । कधीं कधीं कांतारीं । त्यानें जावें पळोन ॥ १३ ॥ खिंकाळें रात्रंदिवस । वाईट खोड्या बहुवस । आल्या होत्या मुक्कामास । श्रोते तया घोड्याच्या ॥ १४ ॥ लोखंडाच्या साखळ्या । होत्या त्यासी बांधण्या केल्या । त्या या समयीं राहिल्या । टाकळीमार्जीं विसरून ॥ १५ ॥ चन्हाटानें कसा तरी । घोडा मंदिरासमोरी । बांधुनिया कथेकरी । निजले जाऊन शय्येला ॥ १६ ॥ रात्र झाली दोन प्रहर । तमें आक्रमिलें अंबर । दिवाभीतांचे घूत्कार । होऊ लागले वृक्षांवरी ॥ १७ ॥ टिटव्या 'टी टी' शब्द करिती । वाघुळे भक्ष्या धुंडिती । पिंगळे बसून वृक्षावरी । किलबिल करूं लागले ॥ १८ ॥ सामसूम जिकडे तिकडे । बंद झाली कवाडें । कोठेंही ना दृष्टि पडे ।

अध्याय ९

एकही माणूस रस्त्यांनीं ॥ १९ ॥ ऐशा रात्रसमयास । श्रीगजानन पुण्यपुरूष । घोडा बांधल्या ठायास । येते झालें सहजगती ॥ २० ॥ जें जें कोणी द्वाड असती । त्यांना सुधारण्याप्रती । साधुपुरूष अवतार घेती । ईशाज्ञेनें भूमीवर ॥ २१ ॥ औषधाचे प्रयोजन । रोगा निवारण्याकारण । तेवि द्वाडांचे द्वाडपण । साधुसंत निवारिती ॥ २२ ॥ असो गजानन घोड्यापासी । आले रात्रसमयासी । जाऊनी निजले अति हर्षी । चहूं पायांत घोड्याच्या ॥ २३ ॥ मुखे भजन चालले होतें । 'गणी गण गणांत बोते' । या सांकेतिक भजनातें । जाणण्या कोण समर्थ हो ? ॥ २४ ॥ त्या सूत्ररूप भजनाचा । अर्थ ऐसा वाटतो साचा । गणी या शब्दाचा । अर्थ मोजी हाच असे ॥ २५ ॥ जीवात्मा म्हणजे गण । तो ब्रह्माहून नाही भिन्न । हे सुचवावया कारण । गणांत हा शब्द असे ॥ २६ ॥ बोते हा शब्द देखा । अपभ्रंश वाटे निका । बाते हा शब्द ऐका । तेथे असावा निःसंशय ॥ २७ ॥ बाया शब्दें करून । घेतले पाहिजे मन । तें हें आहे सर्वनाम । शब्दाऐवजी आलेलें ॥ २८ ॥ म्हणजे मना समजे नित्य । जीव हा ब्रह्मास सत्य । मानूं नको तयाप्रत । निराळा त्या तोचि असे ॥ २९ ॥ 'गिण गिण गिणांत बोते' । कोणी 'गणी गण गणांत बोते' । ऐशीं आहेत दोन मतें । या भजनाविषयी शेगांवी ॥ ३० ॥ त्यासी न आपुले प्रयोजन । आपणा कथेसी कारण । महाराज निजले येऊन । चौपायांत घोड्याच्या ॥ ३१ ॥ वरील भजन मुखानें । चालले होते आनंदानें । वाटे या भजनरूप सांखळीनें । घोडा बांधूनी टाकिला ॥ ३२ ॥ गोविंदबुवांच्या अंतरी । धास्ती होती जबर खरी । म्हणून तो वरच्यावरी । उठून पाहे वारूला ॥ ३३ ॥ तो ठाण्यावरी घोडा शांत । ऐसें पडता दृष्टीप्रत । गोविंदबुवांच्या चित्तांत । अति नवल वाटलें ॥ ३४ ॥ तो आपुल्या मनीं म्हणे । हें ऐसें झालें कशानें । कां कांही आजारानें । व्याप्त झाला घोडा हा ॥ ३५ ॥ म्हणूनी राहिला शांत । हें न कांही कळों येत । हा ऐसा आजपर्यंत । नाहीं कधीच स्थिरावला ॥ ३६ ॥ हें काय आहे तें पहाया गेलें । तो एक माणूस दिसलें । चोहों पायांत निजलेलें । त्या द्वाड घोड्याच्या ॥ ३७ ॥ अति निकट येऊनी । पाहूं लागले निरखूनी । तों दिसलें कैवल्यदानी । तेथे गोविंदबुवाला ॥ ३८ ॥ ते म्हणालें मनांत । घोडा कां झाला शांत । हें कळले कारणासहित । मजलागी येधवां ॥ ३९ ॥ समर्थांच्या सहवासें । घोडा शांत झालासे । जेथें कस्तुरी तेथें नसे । दुर्गधाला थारा कदा ॥ ४० ॥ समर्थांच्या पायावरी । गोविंदबुवानें अत्यादरीं । शिर

अध्याय ९

कंदन । याचा प्रत्यय आज आला ॥ ४२ ॥ माझा घोडा द्वाड अती । सर्वही ज्याला भीती । तेथेच आलात गुरुमूर्ती । हरण्या त्याचा द्वाडपणां ॥ ४३ ॥ ह्या घोड्याच्या अचाट खोडी । चालता मध्येच मारी उडी । क्षणाक्षणा मागल्या झाडी । हा दुगाण्या ! महाराज ! ॥ ४४ ॥ मी गेलों होतों कंटाळून । म्हणून बाजारालागून । गेलो विकाया कारण । परी न कोणी घेई या ॥ ४५ ॥ मी फुकटही लागलो द्याया । परी न कोणी तयार घ्याया । त्यावरी आपण केली दया । हें झालें फार बरें ॥ ४६ ॥ आम्हां कथेकऱ्याचें । घोडे पाहिजे गरीब साचें । घरामाजी धनगराचे । नाही वाघ कामाचा ॥ ४७ ॥ ऐसा झाला प्रकार । घोडे झाले गरीब फार । जडजीवांचा उद्धार । करण्यास स्वामी अवतरले ॥ ४८ ॥ घोड्यास म्हणाले, आता गड्या । करूं नकोस येथून खोड्या । त्या येथेंच रोकड्या । द्याव्या अवघ्या सोडून ॥ ४९ ॥ तूं शिवाच्या समोरीं । याचा विचार कांही करी । वागत जावें बैलापरीं । त्रास न देई कवणातें ॥ ५० ॥ ऐसे त्यासी बोलून । गेले निघून दयाघन । कृपाकटाक्षें करून । पशूही ज्यानें आकळिला ॥ ५१ ॥ असो श्रोते दुसरे दिवशीं । मळ्यांत असता पुण्यराशीं । आले गोविंदबुवा^१ दर्शनासी । घोड्यावरी बैसून ॥ ५२ ॥ घोडा गोविंदबुवांचा । शेगांवासी ठाऊक साचा । कोश अवघ्या खोड्यांचा । भीत होते त्यासी जन ॥ ५३ ॥ तो मळ्यांत आलेला पाहून । लोक बोलले त्याकारण । गोविंदबुवा ही घेऊन । पीडा कशास येथें आला ॥ ५४ ॥ मुलें बायका मळ्यांत । आहेत पहा वावरत । तुमचा घोडा करील घात । सहज लीलेने कवणाचा ॥ ५५ ॥ गोविंदबुवा त्यांसी वदले । तुमचें म्हणणें मी ऐकिले । माझ्या घोड्यास शहाणें केलें । काल रात्रीं समर्थांनी ॥ ५६ ॥ त्यानें खोड्या दिल्या टाकून । झाला गोगलगाईसमान । आता भ्यावयाचें कारण । कांहीं न उरलें कोणाशी ॥ ५७ ॥ चिंचेखाली उभा केला । टाकळीकरांनीं^२ घोडा भला । चऱ्हाटांवाचूनी राहिला । उभा तो एक प्रहर ॥ ५८ ॥ भाजीपाला कोवळा घास । मळ्यांत होता विशेष । परी ना लाविलें त्यास । तोंड घोड्यानें एकाही ॥ ५९ ॥ पहा संतांची केवढी शक्ती । पशुही आज्ञेत वागती । पत्र्यांत^३ आरंभिली स्तुति । गोविंदबुवांनीं समर्थांची ॥ ६० ॥

अध्याय ९

श्लोक (पृथ्वी वृत्त)

अचिंत्य जगताप्रती कृति तुझी न कोणा कळे । असो खलहि केवढा तव कृपे सुमार्गी वळे ।
उणें पुढति ये तुझ्या खचित रत्नचिंतामणी । शिरीं सतत माझिया वरदहस्त ठेवा झणीं ॥ ९ ॥

ऐसी स्तुति करून । गेले गोविंदबुवा निघून । घोड्यास आपल्या घेऊन । टाकली ग्रामाकारणें ॥ ६१ ॥ प्रत्येक दिनी
शेगांवी । यात्रा येई नवी नवी । कांहीं तरी धरून जीवीं । हेतु आपल्या श्रोते हो ॥ ६२ ॥ त्या यात्रेकरू मंडळीत ।
बाळापूरचे दोन गृहस्थ । आले कांहीं धरुनि हेत । समर्थांच्या दर्शना ॥ ६३ ॥ पथीं जातां एकमेकां । बोलू लागलें
ऐसें देखा । पुढल्या वारीस गांजा सुका । येऊं आपण घेऊन ॥ ६४ ॥ कां कीं या गांजावर । समर्थांचें प्रेम
फार । तो आपण आणिला जर । तरी कृपा होईल त्यांची ॥ ६५ ॥ लोक आणती बर्फी खवा । आपण गांजा नेऊं
बरवा । गांठ धोतरां बांधून ठेवा । ना तरी विस्मृति होईल ॥ ६६ ॥ पुढल्या वारीस दोघेजण । आले दर्शनाकारण ।
परि गेले विसरोन । गांजा तों आणावया ॥ ६७ ॥ शिर ठेवितां पायांवरी । आठवण त्यांना झाली खरी । कीं नाहीं
आणिला बरोबरी । गांजा तो आपण ॥ ६८ ॥ आतां पुढच्या वारीसी । दुप्पट आणू गांजासी । ऐसे बोलून मानसीं ।
दर्शन घेऊन गेले हो ॥ ६९ ॥ पुढल्या वारीस तेंच झालें । गांजा आणण्याचें विसरलें । कर जोडून मात्र बसलें ।
स्मृती नसे गांजाची ॥ ७० ॥ तैं स्वामी म्हणाले भास्करासी । पाहा जगाची रीत कैसी । गांठ मारून धोतरासी ।
विसरती जिन्नस आणावया ॥ ७१ ॥ जातीनें आहेत ब्राह्मण । तेंच आपुलें भाषण । करिती आपण होऊन । खोटे
पहा सर्वांशी ॥ ७२ ॥ ब्राह्मणाचें भाषण । कदा नसावें अप्रमाण । या तत्त्वालागून । न जाणती चांडाळ ते
॥ ७३ ॥ द्विजे निजधर्म सोडिला । आचार विचार सांडिला । ह्यामुळें श्रेष्ठत्वाला । ते मुकलें सांप्रत ॥ ७४ ॥ बेटें
मनीं नवस करिती । आणि हात हालवित येथें येती । अशानें का पूर्ण होती । त्यांच्या मनीचें मनोरथ ? ॥ ७५ ॥
बोलण्यांत पाहिजे मेळ । चित्त असावें निर्मळ । तरीच तो घननीळ । कृपा करितो भास्करा ॥ ७६ ॥ हे शब्द त्या
दोघांसी । अति लागलें मानसीं । पाहू लागले एकमेकांसी । कुतूहल दृष्टीनें ॥ ७७ ॥ पाहा केवढें अगाध ज्ञान । आहे

अध्याय ९

आतां येऊं घेऊनी । चला गांजा गांवातून ॥ ७९ ॥ ऐसा विचार करून उठले । गांवांत जाऊं लागले । गांजा आणावया भले । तै महाराज वदलें त्या ॥ ८० ॥ आतां शिळ्या कढीप्रत । कां हा ऊगा आणिता ऊत । सार नाहीं किमपि यांत । मी न हपापलो गांजाला ॥ ८१ ॥ आतां आणण्यां गांजाप्रत । नका जाऊं पेठेत । मेळ हमेशा बोलण्यांत । ठेवा तुम्ही आपुल्या ॥ ८२ ॥ लबाडाचे न हेतु पुरती । ही खुणगांठ बांधा चित्ती । तुमचे काम झाल्यावरती । मर्जी असल्या गांजा आणा ॥ ८३ ॥ पुढील आठवड्यांत तुमचें काम । होईल जा अत्युत्तम । परी कदा न चुकवा नेम । पांच वाऱ्या येथील करा ॥ ८४ ॥ कां कीं हा येथें स्थिर । आहे मृडानीपती कर्पूरगौर । ज्याच्या कृपेनें कुबेर । जर्गीं झाला धनपती ॥ ८५ ॥ जा नमस्कार त्यासी करा । गांजा आणावया न विसरा । परमार्थात खोटें जरा । बोलूं नये मानवांनी ॥ ८६ ॥ ऐसा उपदेश ऐकून । महाराजांशी वंदून । घेतले शिवाचें दर्शन । आणि गेले बाळापुरा ॥ ८७ ॥ पुढील आठवड्यामाजी भले । काम त्यांचें फत्तें झालें । तेही गांजा घेऊन आलें । शेगांवांत वारीला ॥ ८८ ॥ त्या बाळापूरची दुसरी कथा । तुम्ही ऐका श्रोते आतां । बाळकृष्ण नामें होता । बाळापुरात रामदासी ॥ ८९ ॥ कांता त्याची पुतळाबाई । परम भाविक होती पाही । दरवर्षी वारीस जाई । पायी सज्जनगडाते ॥ ९० ॥ पतिपत्नीचा विचार एक । पौष मासीं निघती देख । ओझ्यासाठी घोडे एक । घेऊनिया बरोबरी ॥ ९१ ॥ कुबडी कंथा दासबोध । सर्वे हें सामान अति शुद्ध । साधुत्वाचा नव्हता मद । तयासीं कीं चढलेला ॥ ९२ ॥ मार्गी चालतां ग्रामांतरी । प्रत्यही झोळी फिरवी खरी । त्या झोळीच्या भिक्षेवरी । नैवेद्य करी रामाला ॥ ९३ ॥ पौष वद्यात बाळापूर । सोडी नवमीला साचार । कांता असे बरोबर । पुतळाबाई नाम जिचें ॥ ९४ ॥ बाळकृष्णबुवा हातीं । चंदनाच्या चिपळ्या असती । पुतळाबाई करी साथी । झांज हाती घेऊन ॥ ९५ ॥ रघुपतीचा नाम गजर । करी पंथानें निरंतर । शेगांव, खामगांव, मेहेकर । देऊळगांवराजा पुढें ॥ ९६ ॥ आनंदीस्वामींस जालनापुरीं । वंदुनिया जांब नगरीं । जाय तेथे मात्र करी । तीन दिवस मुक्काम ॥ ९७ ॥ कां कीं तें ठिकाण । समर्थांचें जन्मस्थान । पुढें दिवऱ्यास येऊन । वंदन करी गोदेलाला ॥ ९८ ॥ पुढे बीड आंबेजोगाईचें । मोहोरी बेलेश्वर स्वामीचे । पट्टशिष्य समर्थांचे । डोमगांवी कल्याण ॥ ९९ ॥

अध्याय ९

नरसिंगपूर पंढरपूर । नातेपोते शिंगणापूर । वाई आणि सातार । असे जे गडाच्या पायथ्याशीं ॥ १०० ॥ माघ वद्य प्रतिपदेला । तो येऊन पहुचे भला । श्रीसज्जनगडाला । नवमीच्या त्या उत्सवासी ॥ १ ॥ यथाशक्तीप्रमाणें । ब्राह्मणभोजन करावें त्यानें । श्रीस्वामीसमर्थाकारणें । खरा खराच रामदासी ॥ २ ॥ ऐसे रामदासी आतां । होणें कठीण सर्वथा । दासनवमीचा उत्सव होता । परत जाई त्याच मार्गे ॥ ३ ॥ ऐसा क्रम चालला । बहुत दिवस त्याचा भला । साठ वर्षे देहाला । गेली त्याच्या उलटून ॥ ४ ॥ माघ वद्य द्वादशीस । सोडून सज्जनगडास । निघावे परत जावयास । त्यानें आपुल्या बाळापुरा ॥ ५ ॥ असो वद्य एकादशीसी । बसला समर्थ समाधीपाशीं । आले दुःखाश्रु लोचनासी । शब्द न त्यासी बोलवें ॥ ६ ॥ हे रामदास स्वामी समर्था ! । हे गुरूराया पुण्यवंता ! । माझे शरीर थकले आतां । वारी न पायीं होईल ॥ ७ ॥ जरी बसून वाहनातें । येऊं सज्जनगडाते । तरी तेंही कठीण दिसतें । मजलागीं दयाळा ॥ ८ ॥ नेम चालला आजवर । आतां पडूं पाहे अंतर । परमार्थासी शरीर । निकोप आधीं पाहिजे ॥ ९ ॥ तरीच सर्व घडें कांहीं । हे रामदासा माझे आई । हे म्हणण्याची जरूर नाहीं । आपण सर्व जाणतसा ॥ ११० ॥ ऐशी प्रार्थना करून । निजला शय्येस जाऊन । तों प्रभातकाळीं पडलें स्वप्न । बाळकृष्णबुवाला ॥ ११ ॥ स्वप्नीं म्हणालें रामदास । ऐसा न होई हताश । नको येऊं येथून खास । या सज्जनगडाते ॥ १२ ॥ माझी कृपा तुझ्यावरी । माझा उत्सव बाळापुरीं । करावा तूं आपुल्या घरीं । येईन मी नवमीला ॥ १३ ॥ तुला द्याया दर्शन । हे मानी प्रमाण वचन । आपुल्या शक्तीस पाहून । परमार्थ तो आचरावा ॥ १४ ॥ ऐसें स्वप्न पाहिलें । बाळकृष्ण आनंदलें । कांतेसह परत आले । बाळापुरास आपुल्या घरी ॥ १५ ॥ पुढे श्रोते दुसरे वर्षी । काय झालें माघमासीं । त्या बाळापुरासी । ते आतां अवधारा ॥ १६ ॥ माघ वद्य प्रतिपदेस । समर्थाच्या उत्सवास । आरंभ बाळापुरास । बाळकृष्णांनी घरीं केला ॥ १७ ॥ दासबोधाचें वाचन । रात्रीस हरिकीर्तन । दोन प्रहरीं ब्राह्मणभोजन । धुपार्ती अस्तमानाला ॥ १८ ॥ बाळकृष्णांच्या मनांत । विचार हाची घोळत । पाहूं कसे येतात । स्वामी समर्थ नवमीसी ॥ १९ ॥ बाळकृष्णांच्या वचनांनी । केली गांवकऱ्यांनीं । आपापसांत वर्गणी । उत्सवा साह्य करावया ॥ २० ॥ ऐसा थाट बाळापुरा । नव दिवस झाला खरा । नववे दिवशी दोन प्रहरा । अघटित आले घडून ॥ २१ ॥ श्रीगजानन

अध्याय ९

द्वारांत । रामाभिषेक चालला आंत । लोक झाले विस्मित । गजाननासी पाहुनियां ॥ २३ ॥ म्हणूं लागले बुवासी । उठा उठा हो वेगेसीं । तुमच्या दासनवमीसी । द्वारीं पातले गजानन ॥ २४ ॥ त्यावरी बुवा म्हणाले । गजानन आले बरें झालें । त्याही संताचे लागले । पाय माझ्या घरासी ॥ २५ ॥ परी आजच्या दिनी साची । मी वाट पाहतो समर्थाची । त्या सज्जनगड निवासीयाची । आतूर होऊन ये ठायां ॥ २६ ॥ त्यांचा मसी करार आहे । मी नवमीला येईन पाहें । ती वाणी असत्य नोहे । ऐसा माझा भरवंसा ॥ २७ ॥ इकडे स्वामी गजानन । द्वारीं उभे राहून । जयजय रघुवीर म्हणोन । श्लोक बोलूं लागले ॥ २८ ॥

श्लोक - अहिल्या शिळा राघवें मुक्त केली । पदीं लागतां दिव्य होऊन गेली ।

अशी वाणी ऐकतां उठली । स्वारी बाळकृष्णाची ॥ २९ ॥ पाहाती जों येऊन द्वारीं । तों गजाननाची नग्न स्वारी । आजानुबाहु साजिरी । उभी निजानंदामध्ये ॥ ३० ॥ करण्या गेला नमस्कार । तों रामदास दिसले साचार । हाती कुबडी जटाभार । रूळत होता पाठीवरीं ॥ ३१ ॥ भालीं त्रिपुंड्र उभा साचा । होता गोपिचंदनाचा । नेसलेल्या लंगोटीचा । रंग होता हिरमुजी ॥ ३२ ॥ ऐसें रूप पाहिलें । बाळकृष्णा भरतें आलें । प्रेमाचें तें श्रोते भलें । नयनीं संचलें आनंदाश्रु ॥ ३३ ॥ तों सर्वेच दिसती गजानन । त्याच्या नेत्रांकारण । कुबडी लंगोटी कांहीच न । त्रिपुंड्र शिरींचा जटाभार ॥ ३४ ॥ पुनः त्यानें हताश व्हावें । तो रामदास स्वामी दिसावें । पुनः जों निरखून पाहावें । तों मागुती गजानन ॥ ३५ ॥ ऐसी स्थिती झाली खरी । सिनेमाच्या खेळापरी । घोटाळलासे अंतरीं । कोडे कांहींच उमगेना ॥ ३६ ॥ मग म्हणाले गजानन । रामदासासी प्रेमेंकरून । नको गांगरूं देऊं मन । तुझा समर्थ मीच असे ॥ ३७ ॥ मागें बापा गडावरी । माझीच वस्ती होती खरी । आतां शेगांवाभीतरीं । राहिलो येऊन मळ्यांत ॥ ३८ ॥ तुला सज्जनगडीं दिलें वचन । कीं दासनवमीस येईन । मी बाळापुरालागून । ह्याचें स्मरण आहे कां ? ॥ ३९ ॥ त्या वचनाची पूर्तता । करण्यास येथें आलों आतां । दे सोडोन अवघी चिंता । मीच आहे रामदास ॥ ४० ॥ शरीररूपी वस्त्रास । तूं किंमत देतोस । आणि आत्म्याला विसरतोस । याला काय म्हणावें ? ॥ ४१ ॥ श्लोक आहे गीतेठायीं ।

अध्याय ९

वांसासि जीर्णानी तो पाहीं । ऐसा मुळिं न भ्रमिष्ट होई । चाल पाटीं बसवी मला ॥ ४२ ॥ बाळकृष्णाचा धरून हात । गजानन आलें घरात । एका मोठ्या पाटीं स्थित । स्वामी गजानन जाहले ॥ ४३ ॥ बाळापुरीं पुकार झाली । गजानन आल्याची ती भली । मंडळी धावूं लागली । दर्शन घ्याया पायांचें ॥ ४४ ॥ रामदासी अवध्या दिवसभर । करीत राहिला विचार । शेवटीं रात्र होतां तीन प्रहर । स्वप्न पडलें बाळकृष्णा ॥ ४५ ॥ अरे, गजानन माझीच मूर्ति । हल्ली तुमच्या वऱ्हाड प्रांती । संशय मुळीं ना धरीं चित्ती । तो धरितां बुडशील ॥ ४६ ॥ मी तोच समजून । करी गजाननाचे पूजन । गीतेचें हे आहे वचन । संशयात्मा विनश्यति ॥ ४७ ॥ ऐसें स्वप्न पडल्यावरी । बाळकृष्ण तोषला भारी । मस्तक ठेविलें अत्यादरीं । गजाननाचे पायांवर ॥ ४८ ॥ महाराज आपुली लीला । मी ना समर्थ जाणण्याला । तो घोटाळा उकलिला । तुम्ही स्वप्न देऊन ॥ ४९ ॥ नवमी माझी सांग झाली । न्यूनता कांहीं न उरली । अर्भकावरी कृपा केली । तेणें धन्य झालो मी ॥ १५० ॥ आतां कांहीं दिवस । राहा या बाळापुरास । हीच आहे मनीं आस । ती पूर्ण करा हो ॥ ५१ ॥ महाराज म्हणाले त्यावर । ऐक माझा विचार । कांहीं दिवस गेल्यावर । येईन मी बाळापुरा ॥ ५२ ॥ भोजनोत्तर निघून गेले । स्वामी शेगांवासी भलें । रस्त्यानें न कोणा दिसलें । क्षणांत पोचले शेगांवी ॥ ५३ ॥ स्वस्ति श्रीदासगणूविरचित । हा श्रीगजानन विजय नामें ग्रंथ । सुखद होवो भाविकांप्रत । हेचि इच्छी दासगणू ॥ १५४ ॥ शुभं भवतु । श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥

॥ इति श्रीगजानन विजय ग्रंथस्य नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥